BANKIRENS TESTAMENTE

Av A. M. BARBOUR

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Efter några förberedande frågor sporde domaren:

"Har vitnet natten mellan den 17 och 18 november 18..... upptagit mr Ralph Maxwell Mainwarings testamente?"

Hobson låtsade som om han måste tänka efter.

"Hm — det förefaller mig, som jag gjort det."

"Ni måste svara bestämt, ja eller nej."

"Nåväl — ja."

"Hade ni någon kännedom om att detta testamente ännu existerade?"

"Kännedom?" upprepade han långsamt.

"Nej — Bara en osäker förmodan."

"Men ni kommer väl ihåg den form i vilken det blev uppsatt, dess uttrycksätt och bestämmelser?"

"Ja, mycket väl."

"Ni kan alltså bekräfta riktigheten av det av mig upplästa testamentet?"

Hobson märkte nu, att han förhastat sig. Han sökte efter en utväg att komma ifrån vad han sagt, villrådig ryckte han till slut på axlarne och stammande:

"Efter så många år — ."

"Men ni sade ju nyss," inkastade mr Sutherland hastigt att ni kom i håg allt mycket väl."

"Ja, men i alla fall kan jag bara säga — det vill säga jag tror, att det nu upplästa testamentet är av samma form som det då uppsatta testamentet."

"Gott," fortfor domaren, "vittnets tveksamhet i detta fall kan ju genast hävas. Kännes vittnet vid sin namnteckning här? Var så god och kom närmare."

Domaren bredde ut dokumentet på bordet och lät vittnet se ned på det. Hobson satte glasögon på och tycktes granska det noga. Efter en stund sade han långsamt:

"Ja nog ser det ut, som om det vore min handstil, men ta det på min ed kan jag inte, efter som den är så föränderlig; det har nämligen hänt mig förr, att jag inte kunnat med ed bekräfta, vad jag möjligen kunde ha skrivit."

"Kanske jag skulle kunna vara vittnet behjälplig," inföll Barton med ett lätt hån i rösten. "Jag har händelsevis här några skrivelser av hans hand, som härstamma från samma tid som testamentet."

Därmed överlämnade han till domaren ett knippe papper och tillade:

"En jämförelse med stilen i dessa handlingar med testamentet skall genast visa, att det är samma hand, som skrivit dem."

Domarens bisittare övertygade sig härom, och även Hobson erkände breven som sina. En hastig blick i papperen tycktes ha gjort honom i högsta grad bestört.

"Erkänner ni, att ni skrivit dessa brev?" frågade domaren.

"Ja," svarade Hobson dovt.

"Och ni erkänner därmed också, att det här föreliggande testamentet är detsamma, som Ralph Maxwell Mainwaring dikterade för er natten före sin död?"

"Jag tror inte jag kan tvivla på det längre."

"Varför öppnades inte detta testamente omedelbart efter mr Mainwarings begravning?"

"Dagen efter överlämnade jag det till hans son Hugh Mainwaring, som förklarade sig vilja taga det i förvar. Sedermera lät han mig förstå, att det kommit bort."

"Och samtidigt köpte han er tystlåtenhet i avseende å testamentet. Eller hur?"

"Tja — det kan ju hända," svarade vittnet med den förtvivlade tonen hos en förbrytare, som finner sig överbevisad.

"Gott. Ni kan återvända till er plats."

Nu inträdde en kort paus, under vilken advokaterna rådgjorde och en stark rörelse märktes hos åhörarne, som började halvhögt samtala med varandra. Därpå uppropade rättens ordförande:

"Harold Skott Mainwaring!"

Dödstystnad lade sig över salen. Denna bröts dock snart av ett allmänt mummel och enstaka utrop av förvåning, då, den forne privatsekreteraren reste sig och gick fram till domarebordet. Väl nådde honom en och annan av de halvhögt uttalade anmärkningarne, men han tycktes icke höra dem. Kall och till utseendet likgiltig stod han där framför domaren. Ingen kunde under denna lugna mask upptäcka minsta tecken till rörelse. Icke ens de förvånade, nyfikna och misstrogna blickarne som från alla sidor i salen riktades mot honom, eller mrs La Grange's spotska leende, ej heller Ralph Mainwarings hånfulla min förmådde rubba hans yttre lugn. Det var blott ett ögonblick, som hans ansikte fick ett uttryck av spänning. Lik en pil, som säkert flyger mot sitt mål, sökte hans blick Hugh. Deras ögon möttes och talade om samma minne — den där stjärnklara natten på balkongen på Oakhill, då de gåvo varandra handen till vänskap för livet. Det var blott en kort blick, de växlade, men den uttryckte ömsesidig förståelse.

I och med avläggandet av eden inträdde åter ljudlös tystnad, och även de eljest föga beaktade allmänna frågorna följdes nu med andlös spänning.

"War är ni född?"

"I Melbourne, Australien."

"Hur fick ni kännedom om det här föreliggande testamentet?"

"För omkring sex år sedan genom James Wilson. Han berättade mig att han varit närvarande då min far några timmar före sin död upprättade det. Sedermera, för omkring ett år sedan, upptäckte jag i numera avlidne Hugh Mainwarings privatpapper en anteckning, som bibringade mig den övertygelsen, att testamentet ännu måste befinna sig i hans besittning, och den 7 juli, samma dag han dog, fann jag det."

"Fann ni det av en händelse, eller sökte ni efter det?"

"Jag sökte efter det. Jag hade gjort det ända från det ögonblick, då jag fann Hugh Mainwarings anteckning om det."

"Anställde ni inte genast efter James Wilsons berättelse efterforskningar om var testamentet kunde finnas."

"Inte direkt. Vid denna tid hade jag just lätit inskriva mig vid universitetet i Oxford. De närmaste åren togs jag helt och hållet i anspråk av mina studier. Emellertid försummade jag intet tillfälle att taga närmare reda på Hugh Mainwarings och Hibsons förhållanden. Först sedan jag avslutat mina studier, gjorde jag till min livsuppgift att forska efter testamentet, upptäcka den förbrytelse, som förövats mot min far och göra anspråk på det mig bedrägligen frånhända arvet gällande. I detta syfte begav jag mig till Amerika och fann här som mr Mainwarings privatsekreterare den bästa vägen att upnå mitt mål, min principals privatkorrespondens, som i min nya anställning var mig obegränsat tillgänglig, lämnade mig ett över all förväntan rikt material för mitt förehavande. Snart hade jag kännedom om hela brevväxlingen mellan honom och Hobson. Jag fick därav veta, vad jag redan vid det första förhöret uppgav, att den senare fordrade och även fick stora summor för sin tystnad. Varför — det blev mig klart först genom en egenhändig randanmärkning av Hugh Mainwaring på ett av Hobsons brev. Med domstolens tillåtelse skall jag läsa upp den. Den lyder:

"Han anspelar på att jag skulle ha förstört testamentet. Han anar icke, att det är och skall förbliva i min besittning, till dess även jag en gång förfogar över min förmögenhet! Varför jag icke förstört det, och varför jag icke heller nu gör det, då allt är min rättmätiga egendom — det vet jag icke, jag kan blott säga, att det är något, som håller mig tillbaka! Samvetet gör oss alla fega!

"Efter denna upptäckt," slöt vittnet, "började mina forskningar efter testamentet."

"Var fann ni det till sist?"

"I mr Mainwarings kassaskåp på Oakhill."

"Den sjunde juli?"

"Ja."

"Alltså samma dag som mr Mainwaring för er dikterat sitt eget testamente?"

"Ja, så var det."

"Jag måste fråga vittnet", inföll här mr Whitney, "om det äger rum något sammanhang mellan denna händelse och hans märkvärdigt nog på samma dag inträffade fynd av testamentet?"

"Ja, på visst sätt," ljöd det lugna svaret, "nämligen i så mätto, att den brådska, med vilken mr Mainwarings testamente skulle uppsättas, ledde mig på den tanken, att han vid sitt sista ordnande av sina papper sannolikt skulle komma att förstöra det undandolda testamentet. Denna tanke i förening med den omständigheten, att det just samma dag erbjöds mig tillfälle till ett vida grundligare genomsökande än förut, ledde till upptäckten av testamentet."

"Vid vilken tid på dagen var det?" frågade domaren vidare. "Och vad var det för omständigheter, som medverkade?"

"Det var på eftermiddagen. Mr Mainwaring företog en lång spatserritt med sina gäster och jag fick därigenom tid till ostört sökande. Efter förloppet av ungefär en timme fann jag dokumentet och dolde det i min bröstficka, till dess jag på kvällen låste in det i min byrå."

"Hade ni sedan någon förklaring med mr Mainwaring med anledning av ert fynd?"

"Jag talade inte ett ord med honom om saken. Med undantag av några korta ögonblick omedelbart efter hans hemkomst träffade jag honom icke ensam förrän vid midnattstid, och då såg han så trött ut, att jag inte ville vid en så oläglig tid tala med honom om den saken."

"Ni påstår er nu vara den rättmätige sonen till den i testamentet omnämnde Harold Skott Mainwarnig och uppträder därmed som hans arvinge?"

"Ja, det gör jag."

"Alla, som kände Harold Skott Mainwaring, påstå emellertid, att han vid sin död inte efterlämnar några bröstarvingar."

"Ja, man trodde nog så."

"Så förklara då, varför och på vad sätt er tillvaro hittills hållits förborgad."

Man skulle ha kunnat höra ett blad falla i rättsalen, så djup var den tystnad, som följde på denna uppmaning, och som i en kyrka tonade Harolds lugna stämma i salen då han svarade.

"Ett par timmar efter min födelse lades ett dött barn på min plats, och jag fördes av min far till trogna vänner, som lovat min far att upptaga och upfostra mig som sitt eget barn och först vid myndig ålder för mig yppa, vem som var min verklige fader, och vad det var som föranlett honom att skilja sig från mig."

"Och vilka voro skälen till ett så egendomligt förfarande?"

Harold tvekade ett ögonblick. Hans lugna och oberördhet tycktes nu vilja överge honom. Djupt gripen och med en hemsk eld i sina ögon började han tala, hastigt, lidelsefullt och med darrande röst:

"Min far skjilde sig från mig, emedan hans hjärta fått ett obotligt sår — hans hem och äktenskap var skändat, och för att jag ingenting skulle få veta därom, förrän jag kommit till den ålder, att jag kunde förstå den bittra sorg, som tärde på hans liv. Han skjilde sig från mig för att undandraga mig all beröring med den lastfulla kvinna, som var min mor — den falska trolösa kvinna, som bedrog honom och vanärade hans namn. Hon skulle vara död för mig, liksom jag för henne, så att hon aldrig skulle kunna närma sig mig och jag inte heller ha någon aning om hennes tillvaro. Min far skjilde sig således från mig av oändlig kärlek, en kärlek, åt vilken han bragte offret av sin levnadslycka och för vilken jag nu är beredd att möta vad som helst, för att bevisa honom min genkärlek."

Det var blott mr Barton och mr Sutherland, som förstodo innehållet av dessa ord, men den tydning, som gavs åt dem bland åhörarne, väckte hos dem en så stark ström av medkänsla, att rättens ordförande måste uppbjuda hela sin auktoritet för att undertrycka de mångahanda uttryck för dessa känslor, som ville tränga sig fram.

Det var blott en person, som syntes oberörd av den allmänna sympatiströmmen. Det var mrs La Grange, som satt där orörlig som en stenbild, blek, med askgråa läppar, krampaktigt knutna händer och de stela ögonen stirrade på Harold, vars ord träffat henne som dolkstötar. Först när hon märkte den nyfikenhet, som hennes uppförande framkallade hos de närmast sittande, lyckades hon i någon mån återvinna fattningen. Så småningom mildrades stelheten i hennes blick, men hon förmådde ej taga den från Harolds ansikte; det höll den som bunden i en förtrollning. En feberaktig spänning inträdde hos henne, då domaren, sedan lugn åter inträtt, fortsatte förhandlingarne med att fråga:

"Hur gammal var ni, då ni erfor, vem som var er verklige far?"

"Mina fosterföräldrar yppade det för mig den dag, då jag fyllde femton år. De berättade för mig, hur och under vilka bestämmelser min far överlämnat mig åt dem, samt att han några år därefter avlidit. Men kännedom om de närmare omständigheterna fick jag först genom min fars anteckningar, vilka överlämnades till mig, då jag blev myndig. Däri fanns hans levnadshistoria upptecknad, den lidandets väg som han måst gå allt från sitt giftermål, som medförde först ett avstående från stora materiella fördelar och sedan bragte honom bittra erfarenheter, som förgiftade hans liv, förmådde honom att lämna sitt fädernesland och slutligen tvang honom till ett sådant förtvivlans steg, som det att offra sin sista lycka i livet — den att avstå från att upfostra sitt enda barn?"

Då Harold här gjorde ett uppehåll reste sig mr Sutherland.

"Jag skulle här vilja anmärka, att såväl jag som min ärade kollega, mr Barton, läst de anteckningar, om vilka vår klient talat, och funnit dem vara av så privat natur, att vi icke kunna framlägga dem till granskning. Jag vill dock framhålla, att vi jämfört stilen med den i hans andra brev, och funnit anteckningarne otvivelaktigt härröra från Harold Skotts Mainwarings hand, älste sonen till Ralph Maxwell Mainwaring."

Advokaten satte sig åter, och rättens ordförande fortfor:

"Har ni aldrig under denna långa tid fått ens den minsta antydning om vem som var er mor, eller är detta ännu i denna stund obekant?"

Harold betänkte sig ett ögonblick, därpå svarade han med något höjd röst:

"Ännu för tre dagar sedan visste jag absolut ingenting om henne; men nu vet jag, att hon befinner sig här, i denna sal!"

Denna förklaring framkallade bland åhörarne det allra största uppseende; den halvt snyftande, halvt stönande suck, som därvid pressade sig fram ur ett kvinnobröst, blev därför obeaktad. Lugnet blev ej återställt, förrän namnet "Fredrick Mainwaring Skott" uppropades, och den vithårige mannen lugnt och värdigt framträdde till domarebordet.

Med mrs La Grange hade nu en märklig förändring inträffat. Hon tycktes med ens ha blivit rädd för något, ty hon vågade knappast lyfta sina ögon. Som av ett oemotståndligt inre tvång drogs hennes förfärade blick till det nu framträdda vittnet, då han med klangfull röst, som genljöd i salen, svarade:

"Jag är född i London, men har de senaste tjugufem åren varit bosatt i Melbourne i Australien."

"Är ni släkt med familjen Mainwaring?"

"Blott på det sättet, att flere giftermål ägt rum mellan släkterna Skott och Mainwaring. Jag har emellertid sedan nära ett halvt århundrade frånsagt mig denna släktskap."

"Men den i testamentet omnämnde Harold Skott Mainwaring kände ni?"

"Han var min intime vän. I Australien var han min kompanjon. Vi drevo fåravel tillsammans och hade också gruvor ihop."

"Hur länge räckte denna affärsförbindelse?"

"Omkring sex år."

"Ni har varit det nyss hörda vittnets fosterfar?"

"Ja, ända från hans födelse."

"Hur kom det till?"

"Hans far Harold Skott Mainwaring emigrerade de första åren av sitt äktenskap till Australien, inte därför att hans far gjort honom arvlös utan därför att hans hustru var honom otrogen. Han hoppades därigenom draga henne bort från alla frestelser — i synnerhet från hans egen brors sida. Men han insåg snart, att alla uppoffringar voro ganglösa. Och när hennes förlossning förestod, fattade han i hemlighet det beslutet, att skilja barnet från henne för att det ej skulle behöva lida av moderns skam. Han anförtrodde det åt min hustru och mig, och då vi voro barnlösa, gingo vi gärna in på att för hans barn bli i föräldrars ställe. Mrs Mainwaring var vid tillfället mycket sjuk, så att läkaren måste helt och hållet ägna sig åt modern. Det lyckades därför fadern att obemärkt föra sin son ur huset, sedan han utbytt honom mot en strax förut döfödd gosse. Några veckor därefter ägde dopet rum i en liten kyrka i en av Melbournes förstäder, och därvid fick barnet sin fars fulla namn, Harold Skott Mainwaring, och så blev det också infört i kyrkans dopbok. Men först vid sitt tjugufyrsta år antog han det namnet. Till dess var han för alla som kände honom Harry Skott, under vilket namn han också tagit anställning som Hugh Mainwarings privatsekreterare."

"Kan ni intyga äktheten av faderns anteckningar?"

"Ja, det kan jag."

"Hur många år efter barnets födelse inträffade faderns död?"

"Ungefär fem år. Han lämnade sin hustru kort efter barnets födelse och levde för det mesta i gruvorna. Så begav han sig av till guldfälten i Syd-Afrika, och några månader efter hans avresa fingo vi utderrätelse om skeppets undergång och hans egen därvid timade död."

"Hörde ni någonsin talas om det här föreliggande testamentet?"

"Inte förr än Harold skrev till oss om det."

"Kan ni på något sätt styrka er skyddslings indentitet såsom arvsberättigad?"

"Det kan jag. Var så god och se här — han drog fram en stor plånbok och framtog därur ett papper — det är ett vidimerat utdrag ur Bartholomeikyrkans dopbok för den 24 juli 18.... över Harold Skott Mainwarings och Eleanor Hougthon Mainwarings förstfödde son!"

Ett genomträngande skri avbröt plötsligt tystnaden. Det kom från mrs La Grange, hon låg nu avsvimmad på golvet.

Den gamle herrn visade med högtidlig min på henne och sade:

"Där," herr domare, "är ett vittne, som även om det sker mot hennes vilja, dock på det kraftigaste bestyrker mitt vittnesmål."

Nu uppstod i salen den största förvirring. Rättens ordförande måste avbryta sammanträdet och ajournera förhandlingarna till på eftermiddagen.

XX.

Förlorat spel.

Eftermiddagssessionen var kort, då flera vittnen icke voro inkallade, och mr Sutherland endast sammanfattade deras uttalanden och påvisade deras obestridighet. Det tillkom nu domstolen att i första hand uttala sig om testamentets laglighet och arvsanspråken.

Salen blev snart tom. Ralph Mainwaring gick vid Whitneys sida hastigt mot utgången och steg upp i sitt ekipage. Otåligt vinkade han åt sin son, som endast makligt närmade sig, att skynda på och komma med; men denne avböjde uppmaningen med den lugna anmärkningen:

"Du får resa ensam. Jag vill ha litet motion. Jag kommer i tid till middagen."

Vagnen rullade bort, och Hugh stod där ensam en stund fördjupad i tankar. Plötsligt mötte hans blick motparten, som just kom utför rättsbyggnadens trappor.

Med ens skyndade han mot Harold och räckte honom handen med en så öppen ärlig blick i sina blå ögon, att denne icke ett ögonblick kunde tvivla på uppriktigheten av de ord, med vilka han hälsade honom:

"Ah — god dag, gamle gosse, det gläder mig verkligen av hjärtat att få träffa dig igen. Du har då överraskat oss alla så förbannat, men, ser du, det ändrar ingenting mellan oss båda, eller hur?"

"Jag har heller inte väntat något annat Hugh, lät det lika hjärtligt tillbaka. Mitt förtroende till dig har aldrig vacklat. Det plågade mig bara, att jag inte den där gången genast kunde förklara innebörden av mina antydningar, då jag talade om de överraskningar, som framtiden kunde medföra för dig."

(Forts.)

MAGKATARR ÄR FARLIG

"Tusentals hava sådan och veta det ej," säger läkaren. Misstages ofta för indigestion. — Hur man skall känna igen den och bota den.

"Tusentals människor lida mer eller mindre av belagd tunga, dålig andedräkt, sur brännande mage, bittra uppstötningar, ofta förekommande uppkastningar, ljud i magen, gas, luft och magacidity och kalla det indigestion, då i verkligheten deras sjukdom beror på gastric katarr i magen," skriver en läkare i New York.

Katarr i magen är farlig, emedan magens muccous membrane är förtjockad och phlegm täcker ytan, så att matsmältningsvätskor icke kunna blandas med födan och smälta dem. Detta tillstånd förorsakar snart dödlig sjukdom i den jästa, osmälta födan. Blodet är förgiftat och för infektionen genom kroppen. Gastric varsår bildas och ofta är en ulcer det första tecknet på dödlig kräfta.

Vid magkatarr är det ett gott och säkert botemedel att före måltiderna taga en tesked ren Bisurated Magnesia i ett halvt glas varmt vatten, så varmt som man möjligen kan dricka det. Det heta vattnet tvättar slemmet från magväggarna och drager blodet till magen, medan bisurated magnesia är ett utmärkt lösemedel för slem och ökar nyttan av användandet av hett vatten. Bisurated Magnesia skall även tjäna som ett kraftigt men oskadligt antiacid, som skall neutralisera allt överflöd av hydrocloric acid, som kan påträffas i magen och söta födan. Lätt, naturlig matsmältning utan svårighet av något slag bör snart följa. Bisurated Magnesia är ej ett laxativ, är oskadligt, behagligt och lätt att taga och kan erhållas på apotek. Sammanblanda icke Bisurated Magnesia med andra former av magnesia, mjölkcitrater etc., men skaffa det i ren bisurated form (pulver eller tablettcr), speciellt beredda för detta ändamål.

Ruthenian Booksellers & Publishing Co., Ltd., 850 Main St., Winnipeg.

SÖDERMANLAND.

(Forts. fr. sid. 6.)

holms A. I. K. och Katrineholms sportklubb. Den senare, som bildades den 5 jan. 1919, är således ej mera än årsgammal och räknar till dato 470 medlemmar. A. I. K. räknar 337 medlemmar. Läggas de båda siffrorna tillsamman får man 807, vilket blir en dryg tiondel av stadens folkmängd, som är omkring 7,000.

UPPLAND.

Den stora branden vid Gimo bruk var vid 10-tiden på kvällen begränsad Ett 10-tal brädstaplar voro då avbrända. Det brunna var försäkrat till sitt fulla värde.

Ett lönnbränneri med icke mindre än tre "pannor" anträffades nyligen av landsfiskal Sundgren och polisman Freeder vid torpet Farsbo i Tierp. Attiraljen beslagstogs men "fabrikörerna," ett par mindre väl kända lymlar, som en tid innebott å stället, hade hunnit sätta sig i säkerhet.

VÄRMLAND.

Nickelfynd. En av arbetare A. Tofte i Kristinehamn inmutad koparfyndighet vid Släpsjöns herregård i Törnebo socken har, enligt uttauande av Sveriges geologiska undersökning, befunnits innehålla nickel. Bergarten är grönsten eller s. k. diorit.

Efterfrågan på arbetskraft å manliga avdelningen vid Värmlands läns arbetsförmedling har under januari varit ganska ringa och mindre än under motsvarande månad 1919. Å kvinliga avdelningen råder ständig brist å tjänarinnor.

Strejkuppträden i Munkfors. Med anledning av de allvarsamma strejkuppträden som nyligen ägt rum i Munkfors samhälle, varvid 3 polismän från Karlstad svårt misshandlats, ha myndigheterna i Karlstad begärt polisförstärkning och från Stockholm avreste den 15 febr. 21 polismän under befäl av en överkonstapel.

Ett diamantbröllopspar. Hemmansägaren Olov Andersson och deanes hustru Märta Nilsdotter i Berga, Gunnarskog, firade för icke länge sedan diamantbröllop. De ha nu varit gifta i 63 år. Mannen är 83 år och hustrun 92 år. Båda äro vid ovanlig vigör; mannen hugger och delvis hemforslar all ved för husets behov och hustrun är dagligen uppe i rörelse och sysslar med litet av varje i handarbetsväg. Av makarnas fem barn, tre söner och två döttrar, leva endast de sistnämda Yngsta dottern sköter hemmet och vårdar de gamla med mycken omsorg. Av barnbarnen är en, Simeon Ståhl, läkare.

VÄSTERBOTTEN.

Bägge benen avbrutna fick vid fall från en järnvägsvagn 55-årige järnvägsarbetaren J. Johansson å Vännäs station den 21 febr.

Svea hovrätt tilstyrker hos k. mt förslaget om delning av Västerbottens södra domsaga, den ena bestående av Umeå tingslag och den andra innefattande Nordmalings och Bjurholms tingslag samt Degerfors tingslag.

Innebränd. Den 13 febr. utbröt av okänd anledning eld i hemmansägaren Karl Anderssons gård i Skinnareby, Västerbotten. Elden synes ha börjat på vinden, antagligen i ett rum bebott av en 45-årig f. d. handlande E. Häggström, vilken ej lyckades rädda sig utan innebrändes. Byggnaden nedbrann till grunden. Skadan anslås till 25,000 kr.

VÄSTERGÖTLAND.

För avgivande av falskt vittnesmål i ett lönnbränneriåtal har arrendatorn J. Ståhl, Humlebäck, Lavad åtalats av landsfogden Edengren i Mariestad.

Tågurspårning inträffade den 21 febr å linjen Stenstorp—Lidköping då fem vagnar urspårade i närheten av Broddetorp. Anledningen var axelbrott. Ingen människa skadades.

Trolhättans senaste inkorporering från Västra Tunhem har tilfört staden 138 personer. Som synes betyder överflytningen icke så synnerligen mycket i folkökningsavseende, utan dess största betydelse torde ligga i viktiga ekonomiska utvecklingsmöjligheter.

Nytt järnvägsprojekt. Grosshandlarne A. Kindbom och E. Öster i Karlskoga ha upvaktat landshövdingen i länet beträffande ett järnvägsprojekt. Habo—Karlsborg—Laxå, vilket förslag, landshövdingen fann behjärtansvärt. Ett möte skall utlysas i Sköfde för att höra av frågan berörda socknars representanter.

Maxim Gorki medgiver nu att bolsjevismen är ett fiasko. "Rörelsen har förmodligen icke visat sig vara radikal nog," menar en samtida.

Varje flaska

— uppfyller det löfte, som berör yttersta gränsen av uppfriskande.
Avkylande, behagligt och hälsosamt. Bevisat genom åratal av populär uppskattning.
Begär det äkta genom fulla namnet — tillnamn uppmuntra substitut.

THE COCA-COLA CO.
WINNIPEG, MAN.
Made in Canada
Order a case from your dealer.

VILL NI RESA TILL GAMLA LANDET?

Särskilda anordningar hava gjorts med Canadian National järnvägskontor i Montreal, varest vi hava en man, som talar alla europeiska språk, och möter alla tåg med våra passagerare:

UKRANIER, POLACKER, BUKOWINIER, CZECHO-SLOVAKER, JUGO-SLOVAKER, ÖSTERRIKARE, RUMÄNIER, UNGRARE, BULGARIER, SVENSKAR, NORRMÄN, DANSKAR

Vår representant i Montreal vill visa Er till ett boarding-hus — gå med Er till konsuln — ordna om Edert respass — checka Edert baggage, och när allt är färdigt för avresan följer han med Eder till ångaren.

Ni får resa i kolonist-vagnar från Winnipeg till Montreal med sovplatsbekvämligheter utan extra kostnad.

Gå till vilken som helst

Canadian National järnvägsstation, betala agenten en förskottssumma av $25.00 på Eder oceanbiljett och köp Eder järnvägsbiljett till Montreal på samma gång. Han vill giva Eder kvitto och resten får Ni betala å Montreal-kontoret.

Ni erhåller billigaste pris till varje hamn.

Skeppen gå ofta till Danzig och Trieste. Till Krakow, Lemberg och Czernowitz är biljettpriset på järnväg ännu icke fastställt.

Kom in och rådgör om saken med vilken som helst agent av

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

676 MAIN ST. och MAIN och PORTAGE.

Why Fear Child Birth

Dr. J. H. Dye — barnförlossningsspecialist — ägnade sitt liv åt kvinnors sorger. Han upptäckte ett medel att minska lidandet av arbete samt onödig smärta — skriv till oss om oregelbundenhet och ofruktsamhet.

Illustrerad Booklet FRITT

SÄNDES I OSTÄMPLAT OMSLAG

Om Ni önskar framföda friska barn utan onödig smärta, skriv i dag efter Ert exemplar av denna booklet. Tusentals ha haft nytta därav under de senaste fyratio åren.

CANADIAN AGENCY
Dr Dye Medical Institute,

Copenhagen

TUGG-TOBAK

Gjord af den mest utvalda, rika, saftiga bladtobak — garanterad absolut ren.

Detta är asken, som gifver eder världens bästa tuggtobak.

HOS ALLA HANDLARE.